

Európa minden országát válság sújtja. Ugyanakkor nincs még egy olyan ország, ahol úgy kezelnék a válságot, hogy a családokat mindenfelől szorítják. Ennek következtében gyermekes, családok százezrei süllyedhetnek nyomorba. A döntéshozóknak tudniuk kell, hogy minden intézkedés mögött emberi sorsok vannak. Ezért emlékeztetjük őket, hogy a hibás intézkedésekért viselniük kell a felelősséget.

1. Adócsomag A jelenleg beharangozott adómódosítások értelmében amit elvonnának a családoktól, a gyerekektől, tehát a jövőtől, azt azonnal szét is osztanák a magasabb jövedelműek között a jövedelemadó alsó sávhatárának emelésével. Ez már több, mint szemléleti hiba. A belföldi vállalkozások fontos piaca a gyermekes családok. Ha a gyermekes családok fogyasztása ennyire szűkül (a családi pótlék, a gyermekgondozási ellátások, a lakáscélú támogatások, az adórendszer területén), ez a belföldi vállalkozások tömeges tönkremenetelével, rengeteg munkahely egyébként elkerülhető elvesztésével jár, ami önmagában is növeli a segélyezési szükségletet, szűkíti a költségvetési bevételeket, így kizárja a gazdasági kilábalást. Több intézkedést csak a későbbi évekre terveznek, de ezek már most képesek visszavetni a születésszámokat, a családokban kívánt, tervezett gyermekek megszületését.

2. Máskor is előfordult már, hogy nem emelték a családi pótlékot. Ezt gazdasági válságban alacsony infláció mellett kényszerűen tudomásul is tudnánk venni. Azonban a családi pótléknak – kötelezően 50-50 %-ban – a szülők adóalapjába vonása azt az előterjesztői kívánságot mutatja, hogy azonos bruttó jövedelmű keresők közül annak legyen kisebb a nettó jövedelme, akinek gyereke van, és minél több gyereke van, annál kevesebb bért vigyen haza a családjának. Aki ezen a többletteren könnyíteni akar (mert az egyik szülőnek alacsony vagy csak adóterhet nem viselő jövedelme van), váljon el. Ezt így alkotmányvértőnek tartjuk.

3. Attól, ha csökkentik a gyermekgondozási ellátások igénybe vehető időtartamát, kisgyermekesek számára még nem lesz sem több munkahely, sem több napközbeni ellátást nyújtó gyermekintézmény. Ez utóbbiak egyébként többbe kerülnek, mint a gyermekgondozási ellátás, és nem is minden gyereknek és munkaidő-beosztásra alkalmasak. A szülőknek egyébként is alkotmányos joguk megválasztani a gyermekük nevelését. A gyermekgondozási ellátások idejének csökkentésével leginkább a két keresetre épülő gyermekes családok további tömegeinek lesüllyedése, valamint az amúgy is fél évszázada tragikusan kis születésszámok további csökkenése érhető el. A gyermekszegénység növekedése így elkerülhetetlenné válik, ami ellentmond a parlament által is elfogadott „Legyen jobb a gyermekeknek!” kormányprogramnak.

4. A gyermekgondozás akkor is munka (bár fizetetlen, piacon kívüli, a GDP-t látszólag nem növeli), ha valaki a saját családja javára végzi. A gyerekek otthoni nevelési-gondozási szükségleteit sem csökkenti, ha az ezt az állam hol méltányolja, hol nem. Két éven aluli egyetlen gyermek gondozási igénye is eléri a törvényes munkaidőt, két (és különösen több) gyermeké pedig még iskoláskorukban is ilyen sok szülői munkát igényel.

5. A gyermekgondozással lekötött szülők (tipikusan anyák) megjelenését, visszatérését a munkaerőpiacra megfelelő járulékkedvezményrel, a részmunkaidő és a nem tipikus egyéb foglalkoztatási formák megfelelő mértékű kedvezményezésével, képzésekkel célszerű elősegíteni. (Az anyák képzése a gyermeknevelés színvonalának emelésén keresztül is igen pozitív hatású a gazdaságra.) A munkáltatók túl sokszor tapasztalható előítéletes hozzáállásán is volna mit változtatni.

6. A lakástámogatások megvonása a gazdaság egyik húzóágazatának, az építőiparnak a további visszaesését okozná, az energiatakarékos megoldások támogatása helyett az energiátámogatások drasztikus leépítésével együtt pedig tömeges lakáselvesztésekhez, akár a jelzáloghitelezési rendszer bedőléséhez is vezetne. Ezeknek hatására az érintett családok jelentős része tönkremegy, szétesik, a gyerekeik tönkremennek, még kevesebben nőhetnek fel megfelelő jövedelemtermelésre, adófizetésre képesekké, még nagyobb gyermektömegek kerülnek állami gondozásba, aminek – tehát, e gyerekek, családok tönkremenésének - állami-önkormányzati költségei messze meghaladják a családokon megspórolt összegeket.

7. Az ÁFA-emelés a szegények adója. Akkor is, ha az alapvető cikkek ÁFÁ-ját kisebbre emelik, mint az általános adókulcsot. Igen finoman kell beállítani ahhoz, hogy minél kisebb mértékben torzítsa a gazdaságot és a társadalompolitikai célokat se közömbösítse.

8. A tömegközlekedés támogatásának csökkentése a munkába, iskolába járás költségeit emeli, a családok sportolási, kulturálódási, üdülési lehetőségeit, családi és egyéb kapcsolatainak fenntartását korlátozza, növeli a környezetszennyezést.

A Nagycsaládosok Országos Egyesületének nyilatkozata